

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218343983184/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

dende og fuld af Beundring faldt ham om Halsen og lovede at gøre sit yderste. Thi Kærligheden søger ikke sit eget.

«Elskede Ladislas,» – *Ladislas chéri*, sagde hun vel ti Gange.

Antonius tænkte: saaledes behandler *Mændene* Digternes Hustruer. Og imens stod han og tirrede Ladislas' Ulvehund for at faa den til at gå. Det var en stor, glubsk Koter, der nær havde spist Antonius, den første Dag han viste sig i Huset. Den havde i den Anledning maattet smage Ladislas' Pisk og var bleven klogere; men Antonius hadede Røvdyyret, der havde lagt sig inden for Døren, saa en Gentleman ikke kunde slippe forbi paa anstændig Vis. Han blev staaende med Haanden paa Laasen og rørte af og til med sin Skosnude det snærende Dyr. Scenen i Naboværelset var nu naaet til Forsoningens Taarer. Og Antonius tænkte paa, at han en Gang i Florens havde haft en Vært, den flinkeste Fyr paa tresindstyve Aar, som altid sang om Morgenen, naar han kom med Kaffebacken i højre Haand og med venstre Haand dybt nede i Buxelommen. Antonius havde egenlig aldrig tvivlet om, at den Toscaner i et Anfald af Letsindighed kunde have tomt hans Lommer for deres Værdier og hans Legem for dets Sjæl, hvis de havde truffet hinanden som ubekendte under fristende Omstændigheder. Men der var ikke en ond Blodsdraabe i ham. Tvært imod, han higeftem havde elsket Antonius; og hans *Godmorgen lille, gode Herre* eller *Godmorgen kære Herskab* lod som en glad, lille Spurvus Hilsen til Solen . . . Ladislas, tænkte Antonius, levede, som et bevidst, højere udviklet Menneske, midt i sin Ondskab som i et rummeligt Hotel med alle nutidssvarende Indretninger. Dyderne med deres Navne indridsede i Porcellæn var de elektriske Rungeapparater i dette Hus. Og fandtes der en lille Dyd, som kom i indre Ulave, saa sagde den til sig selv: *Hvad frygter du for? du fører Cæsar!* – som enhver Dyd til enhver Tid har sagt sig selv under Trykket af en stor Romers, en Bonapartes Finger.

«Ladislas,» sagde den forelskede Kvinde inde i Naboværelset. «Jeg er som et Rør i dine haarde Hænder. Jeg elsker dig, tilhører dig med alt mit. Og jeg vil aldrig holde op med at beundre dig – ja selv om du er grum som Nero og vellystig som Helioabal.»

Antonius gav Ulvehunden et meget stærkt Spark, saa den fór op med et Glam. Han sprang ud af Døren, som han smækkede i paa Snuden af Dyyret. Og han fløj ned ad Trapperne og ud af Huset og gik sin

Vej uden at vende sig, Skønt han netop nu skulde spille i Ladislas' Saloner, ventede Ladislas ham forgæves den næste Dag og den hele Uge.

En Aftenskurving sad vi paa Kaféen. Violinisten havde betroet mig, hvad der var sket . . . Han vilde ikke spille hos Ladislas! Eller med hans eget ironiske Udtryk: ikke »spille paa Jærnbaneaktier og Panama.»

Da kom Ladislas ind, opdagede ham og gik forundret munter lige hen til Bordet:

»Opfyld dine Løfter, du Søn af Solen!»

Det var selve Frejdigheden uden Bagtanker.

Antonius saa ikke paa ham.

»Jeg tør skam ikke komme mer, Ladislas,« sagde han sindig, »Jeg er bange for, at din Ulv æder mig.«

Men Ladislas saa paa ham med uformørket Venskab uden at røres af Spydigheden.

»Herregud! . . . saa skyder vi den.«

Antonius rejste sig pludselig midt imellem Spøg og Bevægethed:

»Ladislas, er du virkelig en Søn af Solen . . .?»

Og jeg, som havde troet, at der intet fælles var mellem de to! – intet andet fælles, end at de en Aften havde ønsket den samme Kvinde, men én af de Kvinder, som kun Erobrere har Mod til at vinde!

Jeg rejste fra Paris en Dag sidst i Januar, da Foraaret allerede var i Byen. Paa alle offentlige Pladser bredte Akrobater for første Gang efter Vinteren Tæpper ud og gjorde deres Kunster under aaben Himmel, mens Folk stimlede sammen i taalmodige Kredse. Den mildeste Foraarssol skinnede, da jeg gik igennem Tuilerihaven, og deroppe i Gaden ved Jeanne d'Arcs Rytterstatue havde igen en Tilskuersværm klumpet sig sammen. Jeg gik nærmere for at tage en sidste Erindring med fra denne Foraars- og Folkeby. Midt i Kredsen paa en Skubkarre stod en Mand i Broncerustning og Hjælm, helt en romersk Kriger, og holdt under nysgærrig Agtpaagivenhed et pompøst Foredrag til Anbefaling af . . . et Tandpulver. Han solgte det paa Stedet og viste ogsaa Pulverets Benyttelse, hældte Vand i et Glas og børstede Tænder midt i Foraarskoligheden. Folket holdt tappert ud.

Jeg smilte; jeg kom ved denne naive Reklame til at tænke paa Ladislas i Kaféen.